Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 22 februari 2022 *

”Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Artikel 1.3 – Överlämnande mellan medlemsstaterna – Villkor för verkställighet – Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Artikel 47 andra stycket – Den grundläggande rätten till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag – Systembrister eller allmänna brister – Prövning i två steg – Kriterier för tillämpning – Skyldighet för den verkställande rättsliga myndigheten att göra en konkret, precis prövning av om det finns grundad anledning att tro att den person som omfattas av en europeisk arresteringsorder, vid ett överlämnande, löper en verklig risk att få sin rätt till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som inrättats enligt lag kränkt”

I de förenade målen C-562/21 PPU och C-563/21 PPU,

angående två beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), av den 14 september 2021, som inkom till domstolen den 14 september 2021, i mål angående verkställigheten av europeiska arresteringsorder som utfärdats mot

X (C-562/21 PPU)

Y (C-563/21 PPU)

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden L. Bay Larsen, avdelningsordförandena A. Arabadjiev, A. Prechal, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen (referent), I. Ziemele och J. Passer samt domarna M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L.S. Rossi, A. Kumin och N. Wahl,

generaladvokat: A. Rantos,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 november 2021,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– X, genom N.M. Delsing och W.R. Jonk, advocaten,

– Openbaar Ministerie, genom C.L.E. McGivern och K. van der Schaft,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och J. Langer, båda i egenskap av ombud,

– Irlands regering, genom J. Quaney, i egenskap av ombud, biträdd av R. Kennedy, SC,

– Polens regering, genom S. Żyrek, J. Sawicka och B. Majczyna, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffel och J. Tomkin, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 16 december 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584), samt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

2 Respektive begäran har framställts i samband med verkställighet i Nederländerna av två europeiska arresteringsorder, utfärdade, i mål C-562/21 PPU, den 6 april 2021 av Sąd Okręgowy w Lublinie (Regiondomstolen i Lublin, Polen) för verkställighet av ett fängelsestraff som X ådömts, och, i mål C-563/21 PPU, den 7 april 2021 av Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Regiondomstolen i Zielona Góra, Polen) för lagföring av Y.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skälen 5, 6 och 10 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”(5) Målet för [Europeiska] unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De

traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ’hörnsten’ i det rättsliga samarbetet.

…

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 [FEU], vilket fastslagits av [Europeiska unionens råd] med tillämpning av artikel 7.1 [FEU], och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.”

4 I rambeslutets artikel 1, med rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [FEU].”

5 I artiklarna 3, 4 och 4a i nämnda rambeslut anges de skäl som gör att verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska vägras och de skäl som gör att sådan verkställighet får vägras.

6 I artikel 8 i rambeslutet preciseras den europeiska arresteringsorderns innehåll och form.

7 Artikel 15 i rambeslut 2002/584, med rubriken ”Beslut om överlämnande”, har följande lydelse:

”1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.”

Nederländsk rätt

8 Rambeslut 2002/584 införlivades med nederländsk rätt genom Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (lag om införlivande av Europeiska unionens råds rambeslut om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna) (lagen om överlämnande) av den 29 april 2004 (Stb. 2004, nr 195), i dess lydelse enligt lag av den 17 mars 2021 (Stb. 2021, nr 155).

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

Mål C-562/21 PPU

9 Den hänskjutande domstolen, Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), har mottagit en ansökan om verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdades den 6 april 2021 av Sąd Okręgowy w Lublinie (Regiondomstolen i Lublin, Polen). Den europeiska arresteringsordern syftar till att en polsk medborgare ska gripas och överlämnas för verkställighet av ett tvåårigt frihetsberövande straff som den berörda personen den 30 juni 2020 ådömdes för utpressning och olaga hot genom en dom som därefter vunnit laga kraft.

10 Den berörda personen har inte samtyckt till att överlämnas till Republiken Polen. Vederbörande sitter för närvarande häktad i Nederländerna, i avvaktan på att den hänskjutande domstolen avgör frågan om överlämnande.

11 Den hänskjutande domstolen har angett att det inte tycks föreligga något skäl som skulle kunna utgöra hinder för ett överlämnande, förutom den omständighet som tas upp i den tolkningsfråga som har ställts till EU-domstolen.

12 Den hänskjutande domstolen anser att det sedan år 2017 föreligger systembrister eller allmänna brister som påverkar domstolarnas oberoende i den utfärdande medlemsstaten. Dessa brister, vilka förelåg redan då den europeiska arresteringsorder som avses ovan i punkt 9 utfärdades, ska sedan dess ha förvärrats. Enligt den hänskjutande domstolen finns det således en verklig risk för att den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång, enligt artikel 47 andra stycket i stadgan, kommer att kränkas för det fall vederbörande överlämnas till den utfärdande medlemsstaten.

13 Framför allt inverkar dessa brister, enligt den hänskjutande domstolens bedömning, på den i denna bestämmelse garanterade grundläggande rätten att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag.

14 Nämnda domstol anser att de aktuella bristerna bland annat är ett resultat av Ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (lag om ändring av lagen om Nationella domstolsrådet och vissa andra lagar) av den 8 december 2017 (Dz. U. av år 2018, position 3) (nedan kallad lagen av den 8 december 2017), som trädde i kraft den 17 januari 2018, och särskilt den roll som Krajowa Rada Sądownictwa (Nationella domstolsrådet, Polen) (nedan kallat KRS) har tillerkänts vid utnämningen av domstolsledamöter i Polen.

15 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende hänvisat till det avgörande som Sąd Najwyższy (Högsta domstolen, Polen) meddelade den 23 januari 2020, och där Sąd Najwyższy gjorde bedömningen att KRS inte utgjorde ett oberoende organ, eftersom det då lagen av den 8 december 2017 trädde i kraft blev direkt underställt de politiska myndigheterna. Denna avsaknad av oberoende ställning ger upphov till brister i förfarandet för utnämning av domare. Enligt den hänskjutande domstolen framgår det av det ovan nämnda avgörandet att, när det gäller andra domstolar än Sąd Najwyższy (Högsta domstolen), har den dömande sammansättningen inte fastställts på ett regelmässigt sätt, i den mening som avses i Kodeks postępowania karnego (den polska lagen om rättegång i brottmål), om det i den dömande sammansättningen ingår en person som utnämnts till domare på förslag av KRS i enlighet med den lagstiftning som trädde i kraft den 17 januari 2018, eftersom den aktuella bristen i det konkreta fallet leder till ett åsidosättande av garantierna för oavhängighet och opartiskhet i den mening som avses i den polska konstitutionen, artikel 47 i stadgan och artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen).

16 Den hänskjutande domstolen hänvisar även till domen av den 15 juli 2021, kommissionen/Polen (Disciplinära förfaranden gentemot domare) (C-791/19, EU:C:2021:596, punkterna 108 och 110).

17 Dessutom har den hänskjutande domstolen angett att den tagit del av en förteckning som upprättats den 25 januari 2020 och som innehåller namnen på 384 domare som på förslag av KRS utnämnts sedan lagen av den 8 december 2017 trädde i kraft. Den hänskjutande domstolen anser det vara sannolikt att ytterligare utnämningar skett sedan dess.

18 Under dessa omständigheter anser den hänskjutande domstolen att det föreligger en verklig risk för att en eller flera domare som utsetts på förslag av KRS sedan lagen av den 8 december 2017 trädde i kraft har deltagit i det straffrättsliga förfarande som den berörda personen är föremål för.

19 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende förklarat att den berörda personen sedan den 14 februari 2020 inte längre på ett effektivt sätt kan bestrida giltigheten av en domarutnämning eller göra gällande att en domare har utövat sitt domarämbete på ett rättsstridigt sätt. Enligt Ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (lag om ändring av lagen om allmänna domstolars organisation, lagen om Högsta domstolen och vissa andra lagar) av den 20 december 2019 (Dz. U. 2020, position 190), som trädde i kraft den 14 februari 2020, är det nämligen inte tillåtet för polska domstolar att pröva sådana frågor.

20 Den hänskjutande domstolen har vidare understrukit att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i sin praxis har funnit att den rätt till förhandling vid en domstol ”som upprättats enligt lag”, som garanteras i artikel 6.1 i Europakonventionen, även om den utgör en självständig rättighet, är nära kopplad till de garantier om ”oavhängighet” och ”opartiskhet” som föreskrivs i nämnda bestämmelse. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende hänvisat till de kriterier som fastställts i denna rättspraxis för att avgöra huruvida oegentligheter som konstaterats i förfaranden för utnämning av domare utgör ett åsidosättande av rätten till förhandling inför en domstol som upprättats enligt lag, i den mening som avses i artikel 6.1 i Europakonventionen (Europadomstolen, 1 december 2020, Ástráðsson mot Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, §§ 243–252, och Europadomstolen, 22 juli 2021, Reczkowicz mot Polen CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, §§ 221–224).

21 Den hänskjutande domstolen söker klarhet i huruvida dessa kriterier även ska tillämpas i samband med verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

22 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Vilket kriterium ska en verkställande rättslig myndighet som har att besluta om verkställighet av en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd tillämpa vid sin prövning av huruvida rätten att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag kränktes i den utfärdande medlemsstaten vid den rättegång som ledde till den fällande domen, när det i denna medlemsstat inte finns något effektivt rättsmedel mot en eventuell kränkning av denna rätt?”

Mål C-563/21 PPU

23 Den hänskjutande domstolen har även mottagit en ansökan om verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats den 7 april 2021 av Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Regiondomstolen i Zielona Góra, Polen). Denna europeiska arresteringsorder syftar till att en polsk medborgare ska gripas och överlämnas för lagföring.

24 Den berörda personen, som inte har lämnat sitt samtycke till att överlämnas till Republiken Polen, sitter för närvarande häktad i Nederländerna i avvaktan på att den hänskjutande domstolen avgör frågan om överlämnande.

25 Den hänskjutande domstolen har angett att det inte tycks föreligga något skäl som skulle kunna utgöra hinder för ett överlämnande, förutom den omständighet som tas upp i de tolkningsfrågor som har ställts till EU-domstolen.

26 Den hänskjutande domstolen har åberopat samma skäl som dem som anges i punkterna 12–17 ovan och som den har hänvisat till i begäran om förhandsavgörande i mål C-562/21 PPU. Dessa skäl ligger till grund för dess bedömning att de systembrister eller de allmänna brister som inverkar på domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten bland annat påverkar den berörda personens grundläggande rätt att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag enligt artikel 47 andra stycket i stadgan.

27 När det gäller den person som begärs överlämnad i mål C-563/21 PPU, anser den hänskjutande domstolen att det föreligger en verklig risk för att en eller flera domare som utnämnts på förslag av KRS sedan lagen av den 8 december 2017 (se ovan punkt 14) trädde i kraft kommer att döma i brottmålet mot den berörda personen om dennes överlämnande till Republiken Polen för lagföring godkänns.

28 Den hänskjutande domstolen har påpekat att en person som begärs överlämnad för lagföring saknar konkreta möjligheter att när det gäller dennes enskilda fall åberopa oegentligheter som förekommit i samband med utnämningen av en eller flera av de domare som ska döma i brottmålet. Till skillnad från en person som begärs överlämnad för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, som i mål C-562/21 PPU, kan en person som begärs överlämnad för lagföring inte vid den verkställande rättsliga myndigheten ange vilka domare som kommer att ingå i den dömande sammansättningen i det brottmål som kommer att inledas mot honom eller henne efter överlämnandet, eftersom målfördelningen inom de polska

domstolarna sker på ett godtyckligt sätt. Dessutom kan personen i fråga, till följd av ikraftträdandet den 14 februari 2020 av lagen av den 20 december 2019, som nämnts ovan i punkt 19, efter ett överlämnande till Republiken Polen inte längre på ett effektivt sätt bestrida giltigheten av en domarutnämning eller göra gällande att en domare har utövat sitt domarämbete på ett rättsstridigt sätt.

29 Vad vidare gäller den rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna som nämns i punkt 20 ovan, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida de kriterier som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna tillämpar för att bedöma huruvida oegentligheter i förfarandet för domarutnämning utgör ett åsidosättande av rätten att få sin sak prövad av en domstol som upprättats enligt lag, i den mening som avses i artikel 6.1 i Europakonventionen, även ska tillämpas i samband med verkställighet av en europeisk arresteringsorder för lagföring.

30 Den hänskjutande domstolen vill slutligen få klarhet i huruvida de kriterier som slogs fast i domen av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), och fastställdes i domen av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) (C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), är tillämpliga vid bedömningen av huruvida det föreligger en verklig risk för kränkning, efter ett överlämnande, av den berörda personens grundläggande rätt att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag, och på vilket sätt dessa kriterier i så fall ska tillämpas.

31 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Är det lämpligt att tillämpa det kriterium som slogs fast i domen av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), och fastställdes i domen av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) (C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), när det föreligger en verklig risk för att den berörda personen kommer att dömas av en domstol som inte har inrättats enligt lag?

2) Är det lämpligt att tillämpa det kriterium som slogs fast i domen av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), och fastställdes i domen av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) (C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), när en eftersökt person som motsätter sig att han eller hon överlämnas inte kan uppfylla det kriteriet på grund av att det vid den tidpunkten inte är möjligt att fastställa vilka domare som kommer att ingå i de dömande sammansättningarna i de domstolar som ska döma i målet, vilket i sin tur beror på att mål fördelas på ett godtyckligt sätt?

3) Ska den omständigheten att den berörda personen saknar ett effektivt rättsmedel för att bestrida giltigheten av utnämningen av domare i Polen då det står klart att det vid den tidpunkten är omöjligt för personen i fråga att styrka att de domstolar som ska döma i målet kommer att bestå av domare som inte har utnämnts i vederbörlig ordning, anses utgöra en sådan kränkning av kärnan i rätten till en rättvis rättegång som innebär att den verkställande rättsliga myndigheten måste vägra att överlämna denna person?”

Förfarandet vid domstolen

32 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att begäran om förhandsavgörande i båda fallen ska handläggas enligt det förfarande för brådskande mål som föreskrivs i artikel 107 i domstolens rättegångsregler.

33 Till stöd för sin ansökan har den hänskjutande domstolen påpekat att tolkningsfrågorna rör ett område som avses i avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget, att X och Y för närvarande är frihetsberövade samt att EU-domstolens svar på tolkningsfrågorna kommer att ha en direkt och avgörande inverkan på frihetsberövandenas varaktighet.

34 Enligt EU-domstolens fasta praxis ska hänsyn tas till att den berörda personen i det nationella målet är frihetsberövad och att frågan om huruvida personen ska vara fortsatt frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

35 I förevarande fall är de berörda personerna, såsom framgår av besluten om hänskjutande, för närvarande häktade och EU-domstolens svar på de frågor som ställts har en direkt och avgörande inverkan på frihetsberövandenas varaktighet.

36 Under dessa omständigheter beslutade domstolen (första avdelningen), på grundval av referentens förslag och efter att ha hört generaladvokaten, den 29 september 2021 att bifalla den hänskjutande domstolens ansökningar om handläggning av båda målen enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

37 Domstolens första avdelning beslutade vidare att målen C-562/21 PPU och C-563/21 PPU skulle hänskjutas till stora avdelningen.

38 Domstolens ordförande har genom beslut av den 29 september 2021 förenat målen C-562/21 PPU och C-563/21 PPU vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.

Prövning av tolkningsfrågorna

39 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga i mål C-562/21 PPU och sina tre frågor i mål C-563/21 PPU, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 1.2 och 1.3 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, som har att besluta om överlämnandet av en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, när denna förfogar över uppgifter om att det föreligger systembrister eller allmänna brister beträffande domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten, vad gäller bland annat förfarandet för utnämning av domstolsledamöter, kan vägra överlämning med motiveringen att det vid ett överlämnande föreligger en verklig risk för att den berörda personens grundläggande rätt, enligt artikel 47 andra stycket i stadgan, till en rättvis rättegång inför en domstol som har inrättats enligt lag kommer att kränkas, när det

– i ett fall som rör en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd inte finns något effektivt rättsmedel mot en eventuell kränkning av denna grundläggande rättighet som skett under det förfarande som ledde till den fällande domen mot den berörda personen, och det

– i ett fall som rör en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring inte är möjligt för den berörda personen att, vid tidpunkten för överlämnandet, ange vilka domare som kommer att ingå i den dömande sammansättningen i brottmålet mot honom eller henne, på grund av den godtyckliga fördelningen av mål inom de berörda domstolarna, och inte finns något effektivt rättsmedel i den utfärdande medlemsstaten för att bestrida giltigheten av utnämningen av domarna.

Inledande synpunkter

40 Domstolen erinrar inledningsvis om att såväl principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna som principen om ömsesidigt erkännande, som i sig grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan dessa, har en grundläggande betydelse inom unionsrätten, eftersom det tack vare dessa principer är möjligt att skapa och upprätthålla ett område utan inre gränser. Konkret innebär principen om ömsesidigt förtroende, särskilt när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, att var och en av medlemsstaterna, förutom under exceptionella omständigheter, har en skyldighet att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns där (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

41 När medlemsstaterna tillämpar unionsrätten är de således, enligt unionsrätten, skyldiga att presumera att de andra medlemsstaterna iakttar de grundläggande rättigheterna, vilket innebär att medlemsstaterna är förhindrade inte bara att kräva att en annan medlemsstat tillämpar en högre nivå på skyddet för de grundläggande rättigheterna än den som säkerställs genom unionsrätten, utan även, förutom i exceptionella fall, att kontrollera huruvida denna andra medlemsstat i ett enskilt fall verkligen har iakttagit de grundläggande rättigheter som unionen skyddar (yttrande 2/13 (Unionens anslutning till Europakonventionen) av den 18 december 2014, EU:C:2014:2454, punkt 192).

42 Rambeslut 2002/584 syftar således, genom inrättandet av ett förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

43 Principen om ömsesidigt erkännande, som enligt skäl 6 i rambeslut 2002/584 utgör en ”hörnsten” i det straffrättsliga samarbetet, kommer till uttryck i artikel 1.2 i rambeslutet, varigenom det instiftas en regel om att medlemsstaterna är skyldiga att verkställa varje europeisk arresteringsorder på grundval av denna princip och i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

44 Det innebär att de verkställande rättsliga myndigheterna i princip endast har möjlighet att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder om de kan åberopa något av de skäl till att vägra verkställighet som på ett uttömmande sätt räknas upp i rambeslutet och att de enda villkor som får uppställas för verkställighet av en europeisk arresteringsorder är de villkor som på ett

uttömmande sätt anges i artikel 5 i nämnda rambeslut. Det betyder att medan verkställighet av en europeisk arresteringsorder utgör huvudregeln, har möjligheten att vägra verkställighet utformats som ett undantag som ska tolkas strikt (dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 41 och där angiven rättspraxis, och dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 37).

45 Den höga graden av förtroende mellan medlemsstaterna som utgör grundvalen för systemet med den europeiska arresteringsordern bygger på att den utfärdande medlemsstatens brottmålsdomstolar – vilka efter verkställigheten av en europeisk arresteringsorder har att handlägga förundersökningsförfaranden eller förfaranden avseende verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd eller förfaranden för den straffrättsliga prövningen i sak – förutsätts uppfylla de krav som hänger samman med den grundläggande rätten till en rättvis rättegång enligt artikel 47 andra stycket i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 58). Denna grundläggande rättighet är nämligen av vital betydelse för att garantera att samtliga de rättigheter som enskilda tillerkänns enligt unionsrätten skyddas och att medlemsstaternas gemensamma värden, som anges i artikel 2 FEU, bland annat rättsstatsprincipen, upprätthålls (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

46 Mot denna bakgrund ankommer det visserligen i första hand på varje medlemsstat att – för att säkerställa att principerna om ömsesidigt förtroende och erkännande, vilka ligger till grund för systemet med en europeisk arresteringsorder, kan tillämpas fullt ut – se till att, och detta ytterst under EU-domstolens kontroll, de krav som följer av ovan nämnda grundläggande rättighet är uppfyllda, och därvid avstå från varje åtgärd som kan äventyra den rättigheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 40); samtidigt kan den omständigheten att det föreligger en verklig risk för att en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder får sin grundläggande rätt kränkt om han eller hon överlämnas till den utfärdande rättsliga myndigheten medföra att den verkställande rättsliga myndigheten har rätt att, undantagsvis, avstå från att vidta åtgärder med anledning av denna europeiska arresteringsorder med stöd av artikel 1.3 i detta rambeslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 59).

47 Vidare har domstolen även framhållit att rambeslut 2002/584, jämfört med stadgans bestämmelser, inte får tolkas så, att det äventyrar effektiviteten i systemet för rättsligt samarbete mellan medlemsstaterna i vilket den europeiska arresteringsordern, såsom den utformats av unionslagstiftaren, utgör en väsentlig del (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

48 Domstolen har sålunda slagit fast att den i artikel 4.3 första stycket FEU föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete ska råda vid dialogen mellan de verkställande rättsliga myndigheterna och de utfärdande rättsliga myndigheterna, bland annat för att säkerställa att systemet med den europeiska arresteringsordern inte förlamas. Av principen om lojalt samarbete följer bland annat att medlemsstaterna ska respektera och bistå varandra när de fullgör de uppgifter som följer av

fördragen (dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten), C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

49 En utveckling av föregående överväganden innebär att utfärdande och verkställande rättsliga myndigheter, för att få till stånd ett effektivt straffrättsligt samarbete, fullt ut ska använda sig av de verktyg som föreskrivs i bland annat artiklarna 8.1 och 15 i rambeslut 2002/584 på ett sådant sätt att det främjar det ömsesidiga förtroende som utgör grunden för detta samarbete (dom av den 6 december 2018, IK (Verkställighet av kompletterande straff), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punkt 63 och där angiven rättspraxis).

Villkoren för att den verkställande rättsliga myndigheten, med stöd av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584, ska få vägra att överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder med motiveringen att det vid ett överlämnande av denna person till den utfärdande rättsliga myndigheten föreligger en verklig risk för kränkning av personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en domstol som har inrättats enligt lag

50 Domstolen har, mot bakgrund av bland annat övervägandena ovan i punkterna 40–46, när det gäller 1.3 i rambeslut 2002/584 slagit fast att även om den verkställande rättsliga myndigheten, som ska besluta om överlämnande av en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, har tillgång till uppgifter som visar på systembrister eller allmänna brister rörande domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten, får denna myndighet dock inte presumera att det finns grundad anledning att tro att den berörda personen efter ett utlämnande till den sistnämnda staten kommer att löpa en verklig risk för att dennes grundläggande rätt till en rättvis rättegång kränks, utan att först göra en konkret och precis prövning med hänsyn tagen bland annat till den berördes personliga omständigheter, brottets art och den faktiska bakgrunden till utfärdandet av arresteringsordern, såsom uttalanden och handlingar från myndigheter som kan komma att ingripa i handläggningen av det enskilda ärendet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 69).

51 Uppgifter i sig om att systembrister eller allmänna brister vad gäller domstolarnas oavhängighet i en viss medlemsstat förekommer, eller har förvärrats, räcker således inte för att motivera en vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder som utfärdats av en rättslig myndighet i den medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 63).

52 Den prövning i två steg som nämns ovan i punkt 50 och som för första gången, med avseende på artikel 47 andra stycket i stadgan, nämndes i domen av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkterna 47–75), innebär att den verkställande rättsliga myndigheten först ska fastställa huruvida det föreligger objektiva, trovärdiga, precisa och vederbörligt uppdaterade uppgifter till stöd för att det – i den utfärdande medlemsstaten – föreligger en verklig risk för en kränkning av den grundläggande rätten till en rättvis rättegång enligt denna bestämmelse på grund av systembrister eller allmänna brister som har att göra med domstolarnas oavhängighet i denna medlemsstat (dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

53 I ett andra steg ska sedan den rättsliga verkställande myndigheten, på ett konkret och precist sätt, bedöma i vilken utsträckning de brister som fastställts i det första steget kan påverka de domstolar i den medlemsstaten som är behöriga i de förfaranden som den berörda personen kommer att bli föremål för och huruvida det, med hänsyn till den berördes personliga situation, brottets art och den faktiska bakgrunden till utfärdandet av arresteringsordern, samt med beaktande av de uppgifter som medlemsstaten eventuellt har lämnat i enlighet med artikel 15.2 i rambeslut 2002/584, finns grundad anledning att tro att den berörde kommer att löpa en sådan risk vid ett överlämnande till sistnämnda medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

54 I förevarande fall vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida denna tvåstegsprövning, som EU-domstolen fastställde i dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), och dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) (C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), där det var fråga om de garantier för oavhängighet och opartiskhet som följer av den grundläggande rätten till en rättvis rättegång, vilken stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan, även är tillämplig i ett fall som rör garantin att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag – en garanti som även denna är en del av samma grundläggande rätt – och i så fall, vilka villkor och förfaranden som gäller för att tillämpa denna prövning i detta avseende. Den hänskjutande domstolen vill särskilt få klarhet i vilken betydelse det har för denna bedömning att ett organ som KRS, som till övervägande del består av ledamöter som företräder den lagstiftande eller verkställande makten eller som har utsetts av dessa, kan påverka utnämningen eller karriärutvecklingen för ledamöter av domstolarna i den utfärdande medlemsstaten.

55 När det gäller frågan huruvida den tvåstegsprövning som det erinrats om ovan (punkterna 52 och 53) är tillämplig i den situation som avses i föregående punkt, ska det för det första framhållas att det framgår av ordalydelsen i artikel 47 andra stycket i stadgan att garantierna för domarnas oavhängighet och opartiskhet och garantin att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag är oupplösligt förenade av syftet att säkerställa den grundläggande rättigheten till en rättvis rättegång i den mening som avses i den bestämmelsen.

56 Även om rätten att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag, vilken garanteras såväl i artikel 6.1 i Europakonventionen som i artikel 47 andra stycket i stadgan, utgör en självständig rättighet, följer det således av domstolens praxis, som utvecklats mot bakgrund av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, att den inte desto mindre är nära förbunden med de garantier för oavhängighet och opartiskhet som följer av dessa båda bestämmelser. Det innebär närmare bestämt att trots det faktum att vart och ett av de krav som uppställs i nämnda bestämmelser har ett exakt mål som gör att de utgör olika specifika garantier för en rättvis rättegång, så syftar de alla till iakttagandet av de grundläggande principerna om att den offentliga makten ska utövas under lagarna samt att maktfördelningsprincipen ska råda. Grunden för vart och ett av dessa krav är behovet av att upprätthålla förtroendet för domstolsväsendet hos enskilda och den dömande maktens självständiga ställning i förhållande till andra delar av statsmakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkt 124 och där angiven rättspraxis).

57 När det rör sig om just domartillsättningsförfaranden har domstolen – fortfarande med hänvisning till praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och med beaktande av att dessa förfaranden är av grundläggande vikt för att domstolsväsendet ska kunna fungera väl och för att ge domstolsväsendet legitimitet i ett demokratiskt samhälle där den offentliga makten utövas under lagarna – konstaterat att dessa med nödvändighet utgör en ofrånkomlig del av begreppet ”domstol som upprättats enligt lag” i den mening som avses i artikel 6.1 i Europakonventionen. Ett sätt att bedöma i vilken grad som en domstol är oavhängig, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, är att beakta på vilket sätt som rättens ledamöter har tillsatts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkt 125 och där angiven rättspraxis).

58 EU-domstolen har även funnit att regler som garanterar enskildas rätt att få sin sak prövad av en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag – i synnerhet regler som definierar begreppet oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag samt anger hur en sådan domstol ska vara sammansatt – utgör hörnstenen i rätten till en rättvis rättegång. Att domstolarna – när det föreligger allvarliga tvivel i fråga om detta – kontrollerar huruvida de, genom sin sammansättning, utgör sådana domstolar, är nödvändigt för att domstolarna i ett demokratiskt samhälle ska kunna inge enskilda rättssubjekt det förtroende som krävs (dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkt 126 och där angiven rättspraxis).

59 För det andra ska det understrykas att om en verkställande rättslig myndighet tilläts att avstå från att vidta åtgärder med anledning av en europeisk arresteringsorder enbart på grund av en sådan omständighet som den som nämns i den andra meningen i punkt 54 i den förvarande domen, skulle detta leda till att artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 tolkades i strid med den praxis från domstolen som det erinrats om ovan i punkterna 44 och 46.

60 Vid tolkningen av denna bestämmelse ska det för övrigt säkerställas inte bara att de grundläggande rättigheterna iakttas för de personer som begärs överlämnade, utan även att andra intressen beaktas, såsom behovet av att respektera de eventuella brottsoffrens grundläggande rättigheter.

61 Förekomsten av rättigheter för tredje man i straffrättsliga förfaranden innebär, inom ramen för systemet med en europeisk arresteringsorder, en samarbetsskyldighet för den verkställande medlemsstaten. Dessutom krävs det, mot bakgrund av dessa rättigheter, ett tillräckligt underlag avseende de faktiska omständigheterna för att slå fast att det föreligger en verklig risk för att den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång kränks om han eller hon överlämnas till den utfärdande medlemsstaten (se även, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 9 juli 2019, Castaño mot Belgien, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, §§ 82, 83 och 85).

62 Utifrån samma perspektiv kan det konstateras att ett av målen för rambeslut 2002/584 är att bekämpa straffrihet. Om det räckte med den omständigheten i sig att det föreligger systembrister eller allmänna brister vad gäller domstolarnas oavhängighet i en utfärdande medlemsstat för att den verkställande rättsliga myndigheten ska ha rätt att avstå från att göra den tvåstegsprövning som avses ovan (punkterna 52 och 53) och att, med stöd av artikel 1.3 i rambeslutet, vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern från den utfärdande medlemsstaten, så skulle detta medföra en stor risk för straffrihet för personer som försöker undgå rättvisan efter att ha dömts eller misstänkts för att ha begått ett brott, trots att det inte finns några konkreta uppgifter som

styrker att dessa personer löper en verklig risk att få sin grundläggande rätt till en rättvis rättegång kränkt om de överlämnas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 64).

63 För det tredje skulle det synsätt som avses i föregående punkt i praktiken leda till att tillämpningen av systemet med en europeisk arresteringsorder avbröts i förhållande till denna medlemsstat, vilket strider mot reglerna om den behörighet som Europeiska rådet och rådet har i detta avseende.

64 Såsom domstolen har erinrat om får tillämpningen av systemet med en europeisk arresteringsorder nämligen avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 2 FEU, däribland rättsstatsprincipen, och detta åsidosättande har fastställts av rådet med tillämpning av artikel 7.2 FEU, med de följder som avses i artikel 7.3 FEU (dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 57).

65 Det är således endast när Europeiska rådet har fattat ett beslut, varefter rådet har avbrutit tillämpningen av rambeslut 2002/584 i förhållande till den berörda medlemsstaten, som den verkställande rättsliga myndigheten blir skyldig att med automatik vägra att verkställa varje europeisk arresteringsorder som utfärdas av den medlemsstaten, utan någon skyldighet att göra någon som helst konkret bedömning av den verkliga risken för en negativ inverkan på kärninnehållet i den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång (dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

66 Det följer av övervägandena i punkterna 55–65 ovan att den verkställande rättsliga myndigheten är skyldig att göra den tvåstegsprövning som avses i punkterna 52 och 53 ovan, med syftet att bedöma huruvida det föreligger en verklig risk för att den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en domstol som har inrättats enligt lag – vilken stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – kommer att kränkas för det fall han eller hon överlämnas till den utfärdande medlemsstaten.

Det första steget i prövningen

67 Inom ramen för det första steget i denna prövning ska den verkställande rättsliga myndigheten göra en allmän bedömning av huruvida det föreligger en verklig risk – som bland annat kan bero på bristande oavhängighet hos domstolarna i den utfärdande medlemsstaten eller åsidosättande av kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag – för en kränkning av den grundläggande rätten till en rättvis rättegång på grund av systembrister eller allmänna brister som förekommer i den medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

68 En sådan bedömning ska göras i förhållande till normen för skydd av den grundläggande rätt som garanteras i artikel 47 andra stycket i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 62 och där angiven rättspraxis).

69 Vad gäller kraven på oavhängighet och opartiskhet – som precis som domstolen har understrukit ovan i punkterna 55–58 är nära förbundna med kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag – kan det konstateras att dessa bygger på att det finns regler om bland annat den dömande instansens sammansättning, utnämningar, tjänsternas varaktighet samt grunderna för ledamöternas röstnedläggelse, jäv och avsättning av ledamöter, som utesluter allt rimligt tvivel som enskilda rättssubjekt skulle kunna hysa beträffande domstolens integritet i förhållande till yttre omständigheter och dess neutralitet i förhållande till de intressen som står mot varandra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 november 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim m.fl., C-748/19–C-754/19, EU:C:2021:931, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

70 Vad gäller utnämningsbeslut krävs det bland annat att de materiella och processuella villkoren för antagande av dessa beslut är utformade på ett sådant sätt att de inte kan ge upphov till rimligt tvivel beträffande de domare som utnämnts (dom av den 26 mars 2020, Omprövning Simpson/rådet och HG/kommissionen, C-542/18 RX-II och C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

71 Vad vidare gäller kravet på att det ska vara fråga om en domstol som har inrättats enligt lag, har EU-domstolen, med hänvisning till praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna avseende artikel 6 i Europakonventionen (Europadomstolen, 8 juli 2014, Biagioli mot San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, §§ 72–74, och Europadomstolen, 2 maj 2019, Pasquini mot San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, §§ 100 och 101 och där angiven rättspraxis), slagit fast att uttrycket ”inrättats enligt lag” bland annat återspeglar rättsstatsprincipen. Det avser inte endast den rättsliga grunden för en domstols själva existens, utan även fastställandet av vilka domare som ska ingå i den dömande sammansättningen i varje mål samt alla andra bestämmelser i nationell rätt vars åsidosättande gör att en eller flera domares deltagande i prövningen av målet betraktas som rättsstridigt, vilket särskilt innefattar bestämmelser om ledamöternas oavhängighet och opartiskhet. Rätten att få sin sak prövad av en domstol som har ”inrättats enligt lag” omfattar till sin natur dessutom förfarandet för utnämning av domare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 mars 2020, Omprövning Simpson/rådet och HG/kommissionen, C-542/18 RX-II och C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punkt 73).

72 När det gäller rekvisiten för att bedöma om det föreligger en kränkning av den grundläggande rätten att få sin sak prövad av en domstol som har inrättats enligt lag, i den mening som avses i artikel 47 andra stycket i stadgan, ska det understrykas att inte alla oegentligheter i ett förfarande för utnämning av domare kan anses utgöra en sådan kränkning.

73 Oegentligheter som förekommit i samband med utnämningen av domare i det aktuella domstolssystemet utgör en sådan kränkning bland annat när de är av sådant slag och av sådant allvar att de ger upphov till en verklig risk för att andra delar av statsmakten, särskilt den verkställande makten, undergräver utnämningsbeslutets integritet och därigenom ger upphov till rimligt tvivel hos enskilda vad beträffar de berörda domarnas oavhängighet och opartiskhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkt 130 och där angiven rättspraxis).

74 För att det ska kunna fastställas att kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag har åsidosatts och att detta åsidosättande har fått vissa följder krävs det att en helhetsbedömning har gjorts av ett antal omständigheter som tillsammans bidrar till att väcka rimligt tvivel hos enskilda

vad gäller domarnas oavhängighet och opartiskhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2021, A.B. m.fl. (Tillsättning av domare vid Högsta domstolen – Rättsmedel), C-824/18, EU:C:2021:153, punkterna 131 och 132, och dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkterna 152–154).

75 Bara den omständigheten i sig att ett organ, såsom ett nationellt domstolsråd, som deltar i förfarandet för att utnämna domare, till övervägande del består av ledamöter som väljs ut av den lagstiftande makten, kan således inte föranleda tvivel om oavhängigheten hos de domare som utnämns genom ett sådant förfarande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punkterna 55 och 56). Det kan dock förhålla sig annorlunda när denna omständighet, i kombination med andra relevanta omständigheter och de villkor under vilka ledamöterna har valts ut, leder till att sådana tvivel uppstår (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Polen (Disciplinära förfaranden gentemot domare) (C-791/19, EU:C:2021:596), punkt 103).

76 Den omständigheten att ett organ som till övervägande del består av ledamöter som företräder den lagstiftande eller verkställande makten eller som har utsetts av dessa deltar i förfarandet för utnämning av domare i den utfärdande medlemsstaten är således inte i sig ett tillräckligt skäl för att motivera ett beslut av den verkställande rättsliga myndigheten att vägra att överlämna den berörda personen.

77 Det betyder att i ett förfarande om överlämnande för verkställighet av en europeisk arresteringsorder kan frågan om huruvida det föreligger en verklig risk – som bland annat kan bero på bristande oavhängighet hos domstolarna i den utfärdande medlemsstaten eller åsidosättande av kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag – för en kränkning av den grundläggande rätten till en rättvis rättegång på grund av systembrister eller allmänna brister som förekommer i den medlemsstaten, avgöras endast efter en helhetsbedömning som grundar sig på objektiva, trovärdiga, precisa och vederbörligt uppdaterade uppgifter angående domstolssystemet i den utfärdande medlemsstaten och särskilt den övergripande utformningen av förfarandet för utnämning av domare i nämnda medlemsstat.

78 Av särskild relevans för bedömningen i det förevarande fallet är, förutom sådana uppgifter som återfinns i ett motiverat förslag som Europeiska kommissionen lämnat till rådet med stöd av artikel 7.1 FEU (dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 61), även beslutet från Sąd Najwyższy (Högsta domstolen) av den 23 januari 2020 och EU-domstolens praxis – exempelvis domarna av den 19 november 2019, A.K. m.fl. (Oavhängigheten hos avdelningen för disciplinära mål vid Högsta domstolen) (C-585/18, C-624/18 och C-625/18, EU:C:2019:982), av den 2 mars 2021, A.B. m.fl. (Tillsättning av domare vid Högsta domstolen – Rättsmedel) (C-824/18, EU:C:2021:153), av den 15 juli 2021, kommissionen/Polen (Disciplinära förfaranden gentemot domare) (C-791/19, EU:C:2021:596) och av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter – Tillsättning) (C-487/19, EU:C:2021:798) – som nämnts av den hänskjutande domstolen och ger information om hur domstolssystemet i den utfärdande medlemsstaten fungerar.

79 Vid denna bedömning kan den verkställande rättsliga myndigheten även beakta den praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna där det har konstaterats att kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag har åsidosatts i samband med förfarandet för utnämning av domare (se, bland annat, Europadomstolen, 22 juli 2021, Reczkowicz mot Polen, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 För fullständighetens skull ska det även tilläggas att bland dessa relevanta omständigheter ingår även en konstitutionell rättspraxis i den utfärdande medlemsstaten som ifrågasätter unionsrättens företräde och Europakonventionens bindande karaktär, liksom den bindande verkan av de domar där EU-domstolen och Europadomstolen har tagit ställning till huruvida denna medlemsstats bestämmelser om organisationen av dess domstolssystem, bland annat utnämningen av domare, är förenliga med EU-rätten och Europakonventionen.

81 När den verkställande rättsliga myndigheten, på grundval av sådana omständigheter som dem som avses i punkterna 78–80 ovan, bedömer att det föreligger en verklig risk – som bland annat kan bero på bristande oavhängighet hos domstolarna i den utfärdande medlemsstaten eller åsidosättande av kravet på att en domstol ska ha inrättats enligt lag – för en kränkning av den grundläggande rätten till en rättvis rättegång på grund av systembrister eller allmänna brister som förekommer i den utfärdande medlemsstaten, måste den för att ha rätt att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder först gå vidare till det andra steget i den prövning som avses i punkterna 52 och 53 ovan.

Det andra steget i prövningen

82 I det andra steget av prövningen ska den verkställande rättsliga myndigheten bedöma huruvida de systembrister eller allmänna brister som fastställts i det första steget av prövningen är sådana att de kan komma att ta sig konkreta uttryck om den berörda personen överlämnas till den utfärdande medlemsstaten och huruvida den berörda personen, under de särskilda omständigheterna i det aktuella fallet, löper en verklig risk att få sin grundläggande rätt – vilken stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – till en rättvis rättegång inför en domstol som inrättats enligt lag kränkt.

83 Det ankommer på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder att lägga fram konkreta uppgifter som, i samband med ett överlämnande för verkställighet av ett fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd, ger anledning att tro att de systembrister eller allmänna brister som konstaterats hos den utfärdande medlemsstatens domstolssystem på ett konkret sätt har påverkat handläggningen av hans eller hennes brottmål och, i samband med ett överlämnande för lagföring, att sådana brister på ett konkret sätt kan komma att påverka handläggningen av detsamma. Personens framläggande av sådana konkreta uppgifter avseende eventuell inverkan av systembrister eller allmänna brister i hans eller hennes enskilda fall hindrar inte denna person från att lämna uppgift om andra enstaka omständigheter som är utmärkande för det aktuella ärendet och som kan visa att det förfarande för vilket personen begärs överlämnad av den utfärdande rättsliga myndigheten på ett konkret sätt kränker vederbörandes grundläggande rätt till en rättvis rättegång.

84 För det fall den verkställande rättsliga myndigheten anser att de omständigheter som den berörda personen har åberopat – trots att de ger anledning att tro att dessa systembrister och allmänna brister har haft eller kan få en konkret inverkan i personens enskilda fall – inte räcker för att visa att det i detta fall finns en verklig risk för en kränkning av den grundläggande rätten till en domstol som har inrättats enligt lag, och således inte räcker för att myndigheten ska kunna vägra att

verkställa den aktuella europeiska arresteringsordern, ska denna myndighet, med tillämpning av artikel 15.2 i rambeslut 2002/584, anmoda den utfärdande rättsliga myndigheten att utan dröjsmål lämna över samtliga kompletterande uppgifter som den anser vara nödvändiga.

85 Eftersom den utfärdande rättsliga myndigheten har en skyldighet att lämna dessa uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten (dom av den 25 juli 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Förhållanden under frihetsberövanden i Ungern), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punkt 64 och där angiven rättspraxis) kan ett beteende från den utfärdande rättsliga myndighetens sida som visar på bristande lojalt samarbete, av den verkställande rättsliga myndigheten tas i beaktande såsom en relevant omständighet vid bedömningen av huruvida det föreligger en verklig risk för kränkning av den grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en domstol som har inrättats enligt lag – vilken stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – som tillkommer den person som begärs överlämnad.

86 Efter denna inledning konstaterar EU-domstolen att det i en sådan situation som i mål C-562/21 PPU, det vill säga då en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, ankommer på den person som begärs överlämnad att åberopa konkreta omständigheter som vederbörande lägger till grund för sin bedömning att systembristerna eller de allmänna bristerna i den utfärdande medlemsstatens domstolssystem har haft en konkret inverkan på handläggningen av det straffrättsliga förfarande som vederbörande har varit föremål för, och särskilt på vilka domare som ingår i den dömande sammansättningen i brottmålet, med följden att en eller flera domare som ingått i sammansättningen inte har uppfyllt unionsrättens krav på oavhängighet och opartiskhet.

87 Såsom framgår av punkterna 74–76 i förevarande dom, och i motsats till vad den nederländska regeringen har gjort gällande, kan det i detta avseende inte vara tillräckligt med uppgifter om att en eller flera domare som har deltagit i det förfarande som lett till fällande dom mot den person som har begärts överlämnad har utsetts på förslag av ett organ som till övervägande del består av ledamöter som företräder den lagstiftande eller verkställande makten eller som har utsetts av dessa, såsom är fallet med KRS sedan lagen av den 8 december 2017 trädde i kraft.

88 Det krävs således även att den berörda personen, beträffande den dömande sammansättningen i brottmålet mot vederbörande, lämnar uppgifter bland annat om förfarandet för utnämningen av den eller de domare som berörs och om ett eventuellt förordnande om tjänstgöring vid annan domstol som utgör ett tillräckligt underlag för att den rättsliga verkställande myndigheten ska kunna konstatera att det i det aktuella fallet finns grundad anledning att tro att sammansättningen av den dömande avdelningen, under genomförandet av det straffrättsliga förfarandet mot den berörda personen, kan ha påverkat personens grundläggande rätt – som stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag.

89 Om den verkställande rättsliga myndigheten till exempel förfogar över uppgifter om att en viss domare av justitieministern förordnats att tjänstgöra i den dömande sammansättning som avgjort brottmålet mot den person som begärs utlämnad, de kriterier som legat till grund för ministerns beslut om förordnande inte varit kända i förväg, och förordnandet när som helst kan avslutas genom ett beslut som inte behöver motiveras av ministern, kan man på grundval av dessa uppgifter anse att det finns grundad anledning att sluta sig till att det föreligger en verklig risk för kränkning av denna grundläggande rättighet i den berörda personens enskilda fall (se, analogt, dom av den 16 november 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim m.fl., C-748/19–C-754/19, EU:C:2021:931, punkterna 77–90).

90 Dessutom är all information om genomförandet av det straffrättsliga förfarande som lett fram till den fällande domen mot den berörda personen relevant, såsom, i förekommande fall, personens eventuella utnyttjande av de rättsmedel som står till buds. I synnerhet ska hänsyn tas till om den berörda personen eventuellt haft möjlighet att i den utfärdande medlemsstaten framställa jävsinvändning mot en eller flera av domarna i den dömande sammansättningen med åberopande av en kränkning av personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång, om personen eventuellt har använt sig av sin rätt att framställa en sådan jävsinvändning och den information som erhållits beträffande resultatet av nämnda invändning under detta förfarande eller under ett eventuellt överklagandeförfarande.

91 I förevarande fall har den polska regeringen i sitt skriftliga yttrande, utan att detta har ifrågasatts vid förhandlingen, påpekat att polsk processrätt innehåller en möjlighet för den berörda personen att framställa en jävsinvändning mot en eller samtliga domare som ingår i den dömande sammansättningen i brottmålet mot honom eller henne, om vederbörande hyser tvivel om oavhängigheten eller opartiskheten hos en eller flera av dessa domare.

92 Det finns inget i de handlingar som EU-domstolen har tillgång till i förevarande mål om förhandsavgörande som gör det möjligt att, utan några utförligare preciseringar av det nationella rättsläget och de olika nationella bestämmelser som är relevanta här, dra slutsatsen att denna möjlighet för den berörda personen att göra gällande sina rättigheter har äventyrats enbart på grund av den omständigheten (som nämnts av den hänskjutande domstolen och angetts ovan i punkt 19) att det sedan ikraftträdandet den 14 februari 2020 av lagen av den 20 december 2019 inte längre är möjligt att på ett effektivt sätt bestrida giltigheten av en domarutnämning eller göra gällande att en domare utövar sitt domarämbete på ett rättsstridigt sätt.

93 När det gäller den situation som är i fråga i mål C-563/21 PPU, då en europeisk arresteringsorder har utfärdats i lagföringssyfte, ska det framhållas att den av den hänskjutande domstolen nämnda omständigheten att den person som begärs överlämnad inte, före ett eventuellt överlämnande, kan få kännedom om vilka domare som kommer att döma i det brottmål som eventuellt kan komma att inledas mot vederbörande efter ett överlämnande, inte i sig kan räcka som skäl för att vägra att överlämna den berörda personen.

94 Det finns nämligen inget i det system som inrättats genom rambeslut 2002/584 som ger stöd för bedömningen att det utgör en förutsättning för att överlämna en person till den utfärdande medlemsstaten för lagföring, att en försäkran lämnas om att denna lagföring kommer att leda till ett straffrättsligt förfarande vid en viss bestämd domstol och än mindre att det anges exakt vilka domare som kommer att döma i brottmålet.

95 En motsatt tolkning skulle innebära att det andra steget i den prövning som avses ovan i punkterna 52 och 53 blev utan ändamålsenlig verkan och skulle äventyra inte bara möjligheten att uppnå målet med rambeslut 2002/584, vilket det erinrats om i punkt 42 ovan, utan även det ömsesidiga förtroende mellan medlemsstaterna som ligger till grund för det system med en europeisk arresteringsorder som inrättats genom rambeslutet.

96 Under sådana omständigheter som dem i mål C-563/21 PPU, när det vid den tidpunkt då den rättsliga verkställande myndigheten måste fatta beslut om huruvida den berörda personen ska överlämnas till den utfärdande medlemsstaten ännu inte är känt vilka domare som kommer att ingå i den dömande sammansättningen i målet mot den person som den europeiska arresteringsordern avser, har denna myndighet inte för den skull rätt att avstå från att göra en helhetsbedömning av omständigheterna i det enskilda fallet för att, på grundval av de uppgifter

som lämnats av den berörda personen, och i förekommande fall kompletterats av uppgifter från den utfärdande rättsliga myndigheten, kontrollera huruvida det vid ett överlämnande föreligger en verklig risk för en kränkning av den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en domstol som inrättats enligt lag.

97 Såsom generaladvokaten i huvudsak har påpekat i punkt 63 i sitt förslag till avgörande kan sådana uppgifter bland annat handla om förklaringar från offentliga myndigheter som skulle kunna ha betydelse i det konkreta fallet. Den verkställande rättsliga myndigheten kan även grunda sig på andra uppgifter som den anser vara relevanta, såsom uppgifter om den berördes personliga situation, brottets art och den faktiska bakgrunden till utfärdandet av arresteringsordern, men även, i förekommande fall, andra uppgifter som myndigheten har tillgång till beträffande de domare som ingår i de dömande sammansättningar som sannolikt är behöriga att döma i det brottmål som kommer att inledas mot den berörda personen efter ett eventuellt överlämnande till den utfärdande medlemsstaten.

98 I detta avseende ska det emellertid, som en vidareutveckling av övervägandena i punkt 87 ovan, preciseras att uppgifter om att utnämningen av en eller flera av domarna i den behöriga domstolen eller i den dömande sammansättningen, om denna är känd på förhand, har skett på förslag av ett organ som till övervägande del består av ledamöter som företräder den lagstiftande eller verkställande makten eller som har utsetts av dessa, såsom är fallet med KRS sedan lagen av den 8 december 2017 trädde i kraft, inte räcker för att fastställa att det efter ett överlämnande föreligger en verklig risk för kränkning av den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en domstol som har inrättats enligt lag. Ett sådant fastställande förutsätter under alla omständigheter att det först har gjorts en bedömning i det enskilda fallet av förfarandet för utnämningen av den eller de domare som berörs.

99 På samma sätt gäller att även om möjligheten att en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder som utfärdats i lagföringssyfte vid ett överlämnande löper en verklig risk för att få sin grundläggande rättighet kränkt inte kan uteslutas av den verkställande rättsliga myndigheten enbart av det skälet att denna person i den utfärdande medlemsstaten har möjlighet att framställa en jävsinvändning mot en eller flera av domarna i den dömande sammansättning som kommer att behöva pröva brottmålet mot vederbörande, kan myndigheten likväl ta förekomsten av en sådan möjlighet i beaktande såsom en av de relevanta uppgifter som den lägger till grund för sin bedömning av om det föreligger en sådan risk (se, analogt, dom av den 25 juli 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Förhållanden under frihetsberövanden i Ungern), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punkt 117).

100 Den omständigheten att en sådan jävsinvändning i förekommande fall, när den europeiska arresteringsordern har utfärdats i lagföringssyfte, inte kan framställas förrän efter det att den berörda personen har överlämnats och denna person har fått kännedom om vilka domare som ingår i den dömande sammansättning som ska pröva åtalet mot honom eller henne, saknar betydelse för bedömningen av huruvida det finns en verklig risk för att, vid ett överlämnande, den berörda personens ovannämnda grundläggande rättighet kommer att kränkas.

101 Om den verkställande rättsliga myndigheten efter en helhetsbedömning konstaterar att det finns grundad anledning att tro att det föreligger en verklig risk för en kränkning, efter ett överlämnande, av den berörda personens grundläggande rätt till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag, ska myndigheten med stöd av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 avstå från att verkställa den europeiska arresteringsordern i fråga. I det motsatta fallet måste myndigheten verkställa ordern i enlighet med den principiella

skyldighet som stadgas i artikel 1.2 i rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 61).

102 Mot bakgrund av det ovan anförda ska de frågor som hänskjutits besvaras enligt följande. Artikel 1.2 och 1.3 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, som har att besluta om överlämnandet av en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, när denna förfogar över uppgifter om att det föreligger systembrister eller allmänna brister beträffande domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten, vad gäller bland annat förfarandet för utnämning av domstolsledamöter, endast får vägra att överlämna den berörda personen

– under förutsättning att myndigheten, när det rör sig om en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, konstaterar att det under de särskilda omständigheterna i målet, och med hänsyn till bland annat de uppgifter som den berörda personen har lämnat beträffande vilka domare som ingår i den dömande sammansättningen i brottmålet mot vederbörande eller någon annan omständighet av relevans för bedömningen av den dömande sammansättningens oavhängighet och opartiskhet, finns grundad anledning att tro att den berörda personens grundläggande rätt – som stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag har kränkts, och

– under förutsättning att samma myndighet, när det rör sig om en europeisk arresteringsorder som utfärdats i lagföringssyfte, konstaterar att det under de särskilda omständigheterna i målet, och med hänsyn till bland annat de uppgifter som den berörda personen har lämnat beträffande sin personliga situation, brottets art och den faktiska bakgrunden till utfärdandet av arresteringsordern, eller någon annan omständighet av relevans för bedömningen av huruvida de domare som troligen kommer att ingå i den dömande sammansättningen i den berörda personens brottmål är oavhängiga och opartiska, finns grundad anledning att tro att det föreligger en verklig risk för att den berörda personens ovannämnda grundläggande rättighet kommer att kränkas om vederbörande överlämnas.

Rättegångskostnader

103 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i de nationella målen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 1.2 och 1.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, som har att besluta om överlämnandet av en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, när denna förfogar över uppgifter om att det föreligger systembrister eller allmänna brister beträffande domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten, vad gäller bland annat förfarandet för utnämning av domstolsledamöter, endast får vägra att överlämna den berörda personen

– **under förutsättning att myndigheten, när det rör sig om en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, konstaterar att det under de särskilda omständigheterna i målet, och med hänsyn till bland annat de uppgifter som den berörda personen har lämnat beträffande vilka domare som ingår i den dömande sammansättningen i brottmålet mot vederbörande eller någon annan omständighet av relevans för bedömningen av den dömande sammansättningens oavhängighet och opartiskhet, finns grundad anledning att tro att den berörda personens grundläggande rätt – som stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan – till en rättvis rättegång inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag har kränkts, och**

– **under förutsättning att samma myndighet, när det rör sig om en europeisk arresteringsorder som utfärdats i lagföringssyfte, konstaterar att det under de särskilda omständigheterna i målet, och med hänsyn till bland annat de uppgifter som den berörda personen har lämnat beträffande sin personliga situation, brottets art och den faktiska bakgrunden till utfärdandet av arresteringsordern, eller någon annan omständighet av relevans för bedömningen av huruvida de domare som troligen kommer att ingå i den dömande sammansättningen i den berörda personens brottmål är oavhängiga och opartiska, finns grundad anledning att tro att det föreligger en verklig risk för att den berörda personens ovannämnda grundläggande rättighet kommer att kränkas om vederbörande överlämnas.**

Underskrifter